

עמ"ת 34914/02/14 - מדינת ישראל נגד מאאמון שרים

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

18 פברואר 2014

עמ"ת 34914-02-14 מדינת ישראל נ'
שרים(עציר) ואח'

לפני כב' השופטת ורדה מרוז

העוררת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	מאאמון שרים (עציר)

נוכחים:

בא כוח המשיב: עו"ד ראפת נאשף

העוררת: מדינת ישראל- ע"י עו"ד דקלה פוגל

המשיב: מאאמון שרים- הובא על ידי שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופט דורון חסדאי) מיום 13.2.14, לפיה הורה בית משפט קמא על שחרורו של המשיב, תושב הרשות, בתנאים כדלקמן:

- התחייבות עצמית על סך 50,000 ₪.
- ערבות כספית של שני ערבים ישראלים, כל אחת בסך 25,000 ₪.
- הפקדת סכום של 40,000 ₪ במזומן.

2. ביסוד ההחלטה מונח כתב אישום שמייחס למשיב 5 אישומים שעניינם ריבוי עבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוואת, חבלה במזיד ברכב בצוואת, גניבה מרכב בצוואת, כניסה לישראל שלא כחוק, ניסיון גניבת רכב בצוואת, קבלת רכב או חלקי רכב גנובים בצוואת חדא, החזקת כלי פריצה לרכב בצוואת, נהיגה

פוחזת ברכב, נהיגת רכב מנועי ללא רישיון וללא ביטוח.

3. עפ"י עובדות כתב האישום, בתאריך 11.1.14 קיבל המשיב ביחד עם אחר רכב מסוג סובארו, בודעו שהרכב הושג בעבירה. באותו מועד התפרץ המשיב ביחד עם האחר בצוותא לרכב מסוג פולו בכך ששבר שמשה אחורית ונטל הימנו ציוד מחשבים, לרבות מסך, סטרימר, שני מחשבים ניידים, שני מחשבים ניחים ועוד. עוד באותו מועד ניסו המשיב והאחר לגנוב רכב סקודה בכך ששברו את חלונו הפנימי, פירקו את תא הכפפות וחיללו במתנע הרכב, במערכות החשמל וברכיבים נוספים ברכב.
4. עובדי ביטחון של עיריית נתניה עודכנו על מעשי המשיב והאחר והגיעו לזירת העבירה באמצעות רכב ביטחון. משהבחינו ברכב המשיב וחברו בנסיעה מהירה, בנתיב הנגדי, הפעילו עובדי הביטחון אור מהבהב על גג רכבם וחסמו את הכביש באמצעות הרכב. אז ניסה המשיב לעקוף את רכב הביטחון בהגבירו את מהירות נסיעתו ומשלא צלח, התנגש חזיתית ברכב הביטחון. בתגובה, יצאו עובדי הביטחון מהרכב ועצרו את המשיב והאחר כאשר ברשותם מברגים, מכפתיים בעלי לסתות חיתוך, מפתח צינורות המשמש לפריצת רב והתנעתו.
5. בית משפט קמא קבע, על יסוד הצהרת ב"כ המשיב, דבר קיומן של ראיות לכאורה. כן קבע קיומה של עילת מעצר, הן מכח העבירה שעניינה שהייה בלתי חוקית, הן על בסיס עבירות הרכוש שנעברו בצוותא חדא, תוך הפנייה להלכת רוסלאן פרנקל. עם זאת, בהסתמכו על הלכת בש"פ 6781/13 **קונדוס נ' מדינת ישראל** ובהינתן עברו הנקי של המשיב, הורה בית משפט קמא על שחרורו של המשיב בתנאים המפורטים לעיל.
6. על החלטה זו משיגה העוררת וטוענת כי שגה בית משפט קמא, משלא נתן משקל בכורה למסוכנות הנשקפת מהמשיב, כפי שזו עולה מעובדות כתב האישום וחומרת העבירות המיוחסות לו. העוררת מוסיפה, כי ריבוי העבירות, נסיבות ביצוען, לרבות העובדה שחלקן בוצעו טרם מועד מעצרו של המשיב, מלמד על המסוכנות הנשקפת ממנו כלפי רכוש הציבור. חומרת יתר יש לעבירה שעניינה נהיגה פוחזת, ללא רישיון וללא ביטוח, המלמדת על מסוכנות כלפי ציבור המשתמשים בדרך.
7. העוררת טוענת, כי בית משפט קמא שגה ביישומה של הלכת קונדוס, ממנה עולה מסקנה הפוכה ולפיה, בנסיבות המתוארות שומה היה עליו להורות על מעצרו של המשיב תחת שחרורו.
8. ב"כ המשיב טען כל טענה אפשרית למרשו ובכלל זה הטעים את העובדה ששהייה בלתי חוקית כשלעצמה אינה מונעת את האפשרות לשחרר לחלופת מעצר כפוף להבטחת התייצבות בהפקדת כספים ובביטחונות משמעותיים. לשיטתו, אין בעבירות הנלוות כדי לסטות מגישה זו בהיותן עבירות רכוש שאינן מקימות עילת מעצר עצמאית.
9. ב"כ המשיב הוסיף, כי בית משפט קמא הכביד את ידו בהטלת ערבויות כספיות גבוהות ובכך הבטיח את התייצבותו של המשיב לדין, כל אימת שיידרש. תימוכין לטיעונו ביקש למצוא בשורה של החלטות שהגיש מטעמו.
10. משקל רב ייחס ב"כ המשיב לעובדה שהערר הוגש שבוע לאחר מועד מתן החלטת בית משפט קמא, מבלי שנתבקש עיכוב ביצוע ההחלטה. אי לכך, אילו היה בידי המשיב לגייס את הכספים הנדרשים לשם

שחרורו כי אז ספק אם היה מוגש הערר ומה היה משקלו בנסיבות אלו.

11. ב"כ העוררת השיבה לטענות דלעיל, בהתייחסה לאיחור בהגשת הערר, כי מדובר בטעות אנוש שאין לזקוף אותה לחובת העוררת, בייחוד לנוכח העובדה שהמשיב טרם השתחרר ממעצרו וממילא לא חל שינוי בנסיבות.
12. מקובלת עלי הטענה כי עצם היות המשיב תושב האזור אינה מונעת את אפשרות שחרורו לחלופת מעצר, כאשר ניתן להבטיח את התייצבותו בביטחונות משמעותיים. עם זאת, היות המשיב תושב האזור מהווה שיקול רלוונטי, ככל שיקול אחר בשיקולי המעצר והשחרור.
13. תחילה, ראוי לבחון מהם השיקולים העיקריים המנחים בשאלת שחרורו של נאשם, תושב האזור, לחלופת מעצר, עפ"י הלכת קונדוס, בהינתן החלטת בית משפט קמא הנסמכת על הלכה זו. הלכת קונדוס מבחינה בין נאשם אשר מיוחסת לו עבירה של כניסה לישראל שלא כדין לבין נאשם שמיוחסות לו עבירות נלוות. ככל שמדובר בעבירות נלוות חמורות אשר פגיעתן קשה יותר, כך מתגבשת עילת המסוכנות, הדוחקת את אפשרות השחרור. מלים אחרות, משקמה עילת המסוכנות, בנוסף לעילה של הימלטות מן הדין, יש לבחון שמא שחרורו של נאשם לאזור יפתח בפניו פתח ולנסות להיכנס לישראל לשם ביצוע עבירות דומות נוספות. ברי, כי שחרורו של נאשם לאזור הרשות מסכל את אפשרות הפיקוח עליו, אם יפר את תנאי השחרור.
14. הלכת קונדוס מוסיפה ומבחינה בין עבירות נוספות שנועדו "לאפשר" את המשך השהייה בישראל לבין עבירות שבוצעו בנפרד ובמנותק מעצם הכניסה הבלתי חוקית לארץ. מקום שהשהייה בישראל נוצלה ואולי אף יועדה למטרות ביצוע עבירות אחרות, יש לכך משום היבט נוסף של חומרה (ר' הלכת קונדוס, סעיף 11).
15. ומן הכלל אל הפרט; העיון בעובדות כתב האישום מלמד על משיב מסוכן, הן לשלום הציבור, הן לרכושו. מדובר במשיב אשר הגיע לישראל במטרה ברורה לבצע עבירות ולשם כך הצטייד בכלים מיוחדים לפריצת כלי רכב, בחר בקפידה את כלי הרכב אליהם פרץ עפ"י הצידוד המצוי בהם, לא בחל מלגרום נזקים של ממש לכלי הרכב בהם בחר והתמיד במעשיו פעם אחר פעם.
16. הגם שנתפס בכף ביום 11.1.14, מקובלת עלי טענת העוררת כי נסיבות ביצוע העבירות מלמדות על כניסות קודמות לישראל לצורך ביצוע המעשים, בהינתן מועדי התלונות על גניבת כלי הרכב או גניבה מתוך כלי הרכב.
17. חומרת יתר יש ליחס לנהיגתו המסוכנת והפוזת של המשיב, אשר ביקש להימלט מפני רכב הביטחון ועשה כן תוך סיכון שלומם וביטחונם של נוסעיו כאשר הגביר את מהירות נסיעתו והתנגש חזיתית ברכבם, תוך גרימת נזק כבד לרכב.
18. בנסיבות אלו, סבורני כי המשיב נכנס לגדר הלכת קונדוס לפיה קמה עילת מעצר, הן בגין מסוכנותו, הן בשל החשש להימלטות מפני הדין. במצב דברים זה סבורני כי לא ניתן להפיג את המסוכנות ו/או החשש מהימלטות באמצעות הפקדת סכום כסף, אף אם מדובר בעשרות אלפי שקלים. בשולי הדברים יצוין כי אף הסכום שנקבע טרם גויס, ללמדך כי על פניה החלטת בית משפט קמא אינה ישימה.

19. בהינתן הנסיבות החמורות בהן בוצעו העבירות, אין בעברו הנקי של המשיב כדי להושיעו. הסכנה עליה עמדתי דוחקת נסיבה זו.
20. אשר על כן, לאור האמור לעיל, הערר מתקבל ואני מורה על מעצרו של המשיב עד לסיום ההליכים התלויים ועומדים נגדו.
21. לסיום אציין כי לא נעלמה מעיני טענת ב"כ המשיב לפיה הערר הוגש בשיהוי. איני סבורה כי יש בשיהוי כשלעצמו כדי לשנות ממסקנותי דלעיל.

ניתנה והודעה היום י"ח אדר תשע"ד, 18/02/2014 במעמד הנוכחים.

ורדה מרוז, שופטת